

Guy BREPOELS

Schooldirecteur

Voor leerlingen én leerkrachten wenkt de zomervakantie, maar niet voor een schooldirecteur. Ook in juli en augustus waakt die over zijn of haar school. Voor Guy BREPOELS zijn dat er zelfs twee, De Moppies in Mopertingen en 't Lieve Hezebeestje in Hees, beide gemeentescholen met een solide band met de parochie. BREPOELS blikt terug op het schooljaar en op zijn tijd als meester voor de klas.

Tom HEYLEN

Bijna een kwarteeuw lang stond Guy BREPOELS in Martenslinde zelf voor de klas. „Voor velen in die gemeente, nu een deel van Bilzen, zal ik voor altijd ‘de meester’ blijven, maar dat stoort me niet.” BREPOELS vindt het een eretitel. Zijn inzet als directeur is natuurlijk anders, maar voor hem minstens even belangrijk. En ook in beide dorpscholen kent de directeur ‘zijn’ kinderen en de kinderen kennen hem.

–Hoe kwam u erbij om te kiezen voor een loopbaan in het onderwijs?

Met acht broers en drie zussen was er weinig kans om verder te studeren. Na mijn humaniora klonk het thuis: „Ga maar voor onderwijzer, dat duurt niet te lang.” Gelukkig had ik zelf kunnen ervaren welke invloed een gedreven leerkracht op de klas kan hebben. In de normaalschool werd die gedrevenheid bevestigd. De klemtoon lag zeker in die tijd nog op de voorbeeldfunctie. Ik zou het zelfs een beetje een roeping durven noemen.

Mijn diploma op zak, kwam ik voor de klas te staan. Maar ook in de ruim twintig jaar dat ik les gaf, greep ik elke kans op bijscholing. Die houding stimuleer ik nu als directeur ook bij mijn leerkrachten. Meteen krijg ik zo ook nog eens de kans om voor de klas te staan, want als directeur mis ik dat wel. Nog steeds ben ik trots dat ik bij mijn kinderen mee het fundament voor hun leven mocht helpen bouwen.

–Hoe werd u directeur?

Als onderwijzer engageerde ik me ook in het vakbondswerk. Dat is natuurlijk iets volstrekt anders dan de functie van directeur, maar ik leerde er alvast leiding te geven en ik maakte er kennis met de andere kant van het onderwijs.

Zo streden we mee voor de gelijkschakeling van het statuut van kleuterleider en onderwijzer met dat van regent. Uit die tijd houd ik veel contacten over, bij wie ik nu terecht kan met de typische zorgen van een directeur. Het deed me ook kennismaken met het diepmenselijke en maakte me wegwijs in het kluwen van de wetgeving. Een dag vrijaf voor de begrafenis van een oom of tante voorziet de wetgever niet, maar als ik weet dat er een sterke familieband was, zoek ik toch een oplossing.

Je hoort wel eens dat een directeur voor die taak kiest om niet langer voor de klas te hoeven staan. Niet ik. Ik ben geen directeur die slechts aan zijn bureau is te vinden. Je vindt me geregeld in de klassen en ik weet wat er in de school omgaat. Bij bijscholingen van meesters en juffen durf ik, als het werk me dat toelaat, een dagje voor de klas gaan staan.

–De dorpschool van Mopertingen bevindt zich pal onder de kerktoren. Een aanwijzing voor de band met de parochie?

Deze school, oorspronkelijk het initiatief van het plaatselijke klooster, was de katho-

Guy Brepoels: „Straks is het vakantie en muisstil op school. We zullen ze dan erg missen, de kinderen!” © Mine Dalemans

‘Ik ben geen directeur achter een bureau’

lieke van de twee scholen die Mopertinge indertijd telde. Een van de vorige parochieherders, pastoor Ottenburgs, vond twee scholen voor dit kleine dorp teveel van het goede. Hij verkoos één degelijke school, ook al hoorde die niet bij het vrije net. En dus kwam het tot afspraken met de buurgemeenten. In Kleine-Spouwen zou de vrije school worden behouden, in Mopertinge werd het een gemeenteschool.

Dat we nu behoren tot het gemeentelijke onderwijsnet, belet niet dat we goede banden onderhouden met de Sint-Catharinaparochie. Een van onze leerkrachten dirigeert het kinderkoor dat geregeld de vieringen in de parochiekerk opluistert. Bovendien gebruiken we de oude pastorie die leeg staat sinds Mopertingen geen inwonende pastoor meer heeft. Een win-win-situatie voor kerkraad en school.

–Bent u zelf gelovig?

Ik werd christelijk opgevoed. Ik was misdienaar en ga nog steeds ter kerke. Mijn vrouw en ik gaven onze kinderen bewust de christelijke waarden mee en we zijn blij dat ze die niet verloochenen, al beleven ze een en ander anders dan wij vroeger.

Samen met mijn buurman ben ik lector in de gebedswakes aan de vooravond van een kerkelijke uitvaart. We hebben een vas-

te structuur, maar proberen elke uitvaartdienst een persoonlijke toets te geven. Zo leidde ik enkele maanden geleden de gebedswake voor mijn eigen schoonmoeder. Niet makkelijk, want jarenlang zorgden mijn vrouw en ik voor haar, samen met

„Ik ben nog steeds trots dat ik als leerkracht bij ‘mijn’ kinderen van toen het fundament voor hun leven mocht helpen bouwen”

mijn schoonvader. Gelukkig leerden mijn dertien jaar woordkunst aan de academie me omspringen met taal. En mijn ervaring met uitvaartwakes maakt dat ik mijn emoties goed de baas kan. Vandaag blik ik tevreden terug op die wake.

–Hoe zwaar woog eigenlijk die zorg voor uw schoonmoeder?

Het woog, dat wel, maar het werd ons nooit teveel. Op school kende iedereen de toestand. Een schouderklopje van collega's

af en toe doet in zulke omstandigheden wonderen. Overigens was het vooral mijn schoonvader die er stond voor zijn vrouw, dag in dag uit. En gelukkig konden we ook altijd rekenen op de burens.

Al leek oma geestelijk afwezig, met z'n allen voelden we dat ze deugd had van een klein gebaar zoals een streling door het haar. Ik ben ervan overtuigd dat ook dementerenden liefde voelen en van liefde genieten. Hoe vaak glimlachte oma niet, als opa een grapje maakte?

–Wat staat u, met de vakantie voor de deur, nog te doen?

Die laatste weken zijn altijd drukker, maar zelfs de vakantie betekent voor een schooldirecteur werken. Twee volle maanden wegblijven van de school? Onmogelijk! In de vakantie is er eindelijk tijd om kleine mankementen te verhelpen. Bovendien zijn we enkele weken open voor de inschrijvingen. 's Zomers is het hier echter veel te stil. We missen de kinderen.

Tijdens de zomermaanden maak ik ook graag tijd voor mijn hobby, stamboomonderzoek. Ik durf daarover zelfs af en toe iets schrijven voor onze plaatselijke bladzijden in *KERK & leven*. De man in de straat heeft vaak een leuke geschiedenis te vertellen die mensen graag lezen.